

Na Tomasa Nos Martínez

per Joan Villaplana

El propposat dia dos de maig, moria a Castelló, després d'una breu malaltia, na Tomasa Nos Martínez, presidenta de la Funció Docent Privada de les Coves de Vinromà, i Patrona Fundadora, quan estava a punt de complir els 85 anys. Fer una breu semblança de la seua persona, és alhora un honor, un deure i un goig per a mi.

Dels anys que l'he coneguda, puc dir que era una bona persona, en el més ampli sentit de la paraula, que sempre li agradava passar desapercibuda, però que sempre estava a l'aguait per si podia ajudar algú, per si podia servir a l'altre, sense esperar res a canvi. Entenia la vida com a servei a l'altre, silenciosament.

Ahora era una perso-

na que vivia al dia, que li agradava saber com es desenvolupava el món actual, la joventut, i quines eren les seues inquietuts, els seus desitjos, les seues esperances de futur. Tot açò, unit a una memòria prodigiosa, que recordava fotogràficament tots els esdeveniments covarxins del segle XX, i encara de la segona meitat del segle XIX, malgrat haver passat llargs anys a França treballant, feia que mantenir una conversa amb ella, fos una estona d'aprenentatge deliciosa: de fets, de tradicions, de costums, de coneixement del caràcter humà, de la vida.

Però, a més, el seu santuari terrenal era la cuina, era una gran cuinera. De qualsevol cosa feia un menjar, exquisit, i quan el tastaves, i volies fer-li

l'honor dien-li quant bo que estava, sempre li treia importància, dient que allò no era res, i quan li deia que aquelles receptes calia escriure-les, per a que quedara constància, sempre contestava que no valia la pena. Sempre recordaré les barquetes de peix, les costelletes de conill, l'arròs amb suc de llima, el rotllo de codonyat, les coquetes de pa i ametlla, els pastissos de taronja...

Dels dos darrers anys que visqué sola, morts els seus cosins Isabel i Eladio, el que més li pesava era el no poder ajudar i servir els altres, dia a dia. La soletat no li pesava, no tenia por a res, ni a la mort, i per sentir-se útil i servir els altres, feia el dinar per a les seues amigues Paula, Esther..., i per a tots els

amics que volguessen dinar amb ella, amb una sola condició, que li ho diguesses amb dos dies de temps, perquè sempre deia que la cuina vol el seu temps.

Encara i així tenia la companyia de la seua Mare de Déu, la Dolorosa de Foro, de la qual n'estava ben orgullosa de posseir-la, adorar-la i mirar-la, i a més tenia la Fundació, per la qual, no escatimava ni un esforç, ni un duro. La Mare de Déu i la Fundació, eren els dos grans puntals on es recolzava.

Malgrat tot, el temps no perdona, ens foragita quan menys ho esperem, i als que ens quedem ací, dels qui se'n van ens queda el record, que com deia Séneca, és etern. Per això només em queda dir: a reveure Tomasal

Memoria a la tía Clotilde (E.P.D.)

Víctor B.

Aún cuando conocíamos su grave y larga enfermedad, la pérdida de un ser tan querido nos llena de triste emoción por este sentido fallecimiento.

La Tía Clotilde nos dejó a los 88 años el día

9 de mayo, fecha de triste recuerdo.

Anteriormente a los dos últimos años, en que una penosa enfermedad la obligó a permanecer en cama, su vida anterior gozó de una salud y un vigor impropios a una persona de edad tan avanzada.

Para mí personalmente siempre la consideré como mi segunda abuela, admirando de ella su carácter abierto, su energía y disponibilidad, siendo para mí el mayor ejemplo a seguir.

La modestia, su bondad, ganaron en vida el corazón de todos los

que la conocíamos, nuestro sentimiento es el de todos sus numerosos amigos, que trasladamos a sus familiares con el deseo de que alcancen cristiano consuelo por tan dolorosa pérdida.

Tía Clotilde, descansen en la PAZ DEL SEÑOR.